

LA HONORATA.

PERIÓDICH CATALANISTA HUMORÍSTICH IL-LUSTRAT
SATÍRICH Y LITERARI

Tocarà al menos un cop cada setmana

VAL PER TOT ARREU 2 QUARTOS

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ
Aribau, 39

NÚMEROS ATRASSATS 4 QUARTOS

PREU DE SUSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona 10 rals trimestre.
Estranger: 20 rals.

CASSAT AL VOL, PER A. CABANES.

¿Que 's volen embarcar?

LO TINTER.

Mirin lo tinter y veurán en ell una petita representació del caos. Negre lo seu fondo com aquell, espera sols que una ma impulsada per una intel·ligència superior hi fiqui la ploma, pera que com si fos lo *fiat lux*, surti d'ell un altre sol que illumini 'l mon.

¡Quántas ideas se troban desfetas en lo negre líquit que l'omplena!

¡Quí sab lo que de son seno n' sortirà!

Poseulo devant d' un philosoph, y de segur que de consecuencia en consecuencia vos farà veure blanch lo que per lley de la naturalesa es negre.

Deixeulo al alcans d' un matemátich y vos probará que dos y dos no son quatre sino vintidos.

Si 'n disposa un poeta, es capàs de fervos aplaudir, per medi d' una imatge atrevida que vos sorprendrà, la heretjia mes criminal que 's puga concebir.

Ab ell de segur que un advocat embolicará tota la vostra descendencia, deixant al *último mono* mes pobre que una rata.

Jo francament, tremolo davant d' un tinter. Li tinch un respecte y una consideració com si fos l' únich deu que pot disposar de la meua vida.

Després de la intel·ligència del home que sols viu de las lletres y dels números, se n' ha apoderat la industria aplicanhi tots los medis de que l' art disposa pera ferlo mes bonich y atractivol, havent lograt convertirlo en un objecte de luxu desterrant pera sempre los de banya, que sembla foren los primitius.

No obstant, de todas las formas que se li han donat, jo sols comprench lo tinter de banya, y lo que 's fa de las ampolletas que avuy venen als Encants y en lo recó del carrer dels Sagritans.

Son los dos tinters característichs: lo primer dels notaris y gent facultativa y lo segon dels escriptors y comerciants pobres.

Ademés lo tinter de banya te la ventatja que pot durse á la butxaca ab ploma y tot, sino que per mes propietat la ploma te d' esser d' oca. Jo no comprench los testaments que no 's escriuhen ab aquets utensilis.

Després vé 'l tinter de plom, xaparro com un cubell y feixuch, voltat de forats pera posarhi altras tantas plomas. Aquest me fa mal efecte fora de las sagristias y dels despatxos rectorals.

Los de vidre, en forma de U que 's colocan en los forats de las taulas dels estudis, que portan una rebarba pera sostenirse, son los mes ignocents, porque d' ells sols poden sortirne pals y ganxos.

Tota altra classe de tinter es impropí del home de lletres ó de carrera.

Las sevas formas, los seus adornos, los emblemas ó atributs ab que 's presentan, distreuhen la imaginació y capgiran lo cervell. Un poeta, tenintlo al davant es impossible fins que fassi un *pareado*.

Per aixó sols los trobareu com objecte de luxu sobre una calaixera ó una taula rodona; pero sechs; sense tinta, sense sorrilla y sense plomas. Lo mateix que aquells tipos que 's posan á la cantonada de can Llibre, que no serveixen per res mes que per fer nosa. D' aquesta classe de tinters no se 'n treu res de bo. Lo frech de la ploma ó la gota que cau los embrutan desseguida. Sempre se 'ls hi ha de passar lo plomero ó 'l drapet. No 'ls demanin ideas: no 'n tenen cap may. Son tinters de regalo com aquells cavalls que serveixen únicament pera fer lo maco y que son incapassos de tirar un carro. Tot lo mes que 'n treurán d' ells serán las

primeras cartas d' amor, documents sossos que sols interessan á la persona á qui 's dirigeixen; á tots los altres ó 'ls fan riure ó 'ls fastiguen.

He vist gent y fins á mi mateix m' ha passat, que per tinter usan ó millor dit abusan d' una xicra, puig que aquesta mena de utensili no té altra aplicació que pera la xacolata ó pera servir de mida á medicinas que 's prenen cada d' hora, essent un absurdo omplir las de tinta pera escriurehi qualsevol cosa, en que sia un romanso.

Me sembla que ja hi he acabat lo que puch dir sobre 'l tinter, puig que de volguer allargarho hauria de caure en lo que ja 's han ocupat los altres.

Lo nostre tinter, lo que serveix pera us de la nostra Redacció es de... Vaya los hi dirém francament, no 'n gastém de tinter, porque cadascú escriu á casa seva y emplea l' utensili que millor li convé. Y si 'ls reuniam ne resultaria una colecció que faria riure.

Ara, després de llegit aquest article fet á correu, ja poden pensar quín tinter gasto. Pera 'l meu us ne tinch un d' aquells que apretant un topo de repent salta la mitja capsa que 'l tapa. Y es que á mi m' agradan molt las sorpresas, com la que quan me poso á escriure no sé devegadas en qué ocuparme y de repent surt qualsevol cosa. Com, per exemple, lo present article.

LO NEGRE DE LA RIBA.

LA BRUIXA.

Al portal d' una iglesia
hi ha una velleta;
sos vestits, déixas d' altres,
son vells com ella.

Un plat á la má porta
que tambaleja;
las caritats, (ben pocas)
sempre li menguan.

Sa cara, es viu retrato
de la miseria;
ni casi pot la pobre
tenirse dreta.

Veu passar sas amigas
de la infantesa,
lluhint las vestiduras
de satí y sedas.

Si caritat demana,
ni la contemplan;
ó li diuhen que Deu
la afaresca.

La quitxalla quan passa
d' ella fan gresca,
y ab lo mal nom de bruixa
tots la motejan.

A n' als petits las mares
pera que cregan
los fan pór ensenyantlos
la pobre vella.

Un vá anà á visitarla
á casa seva,
per tenir una filla
molt malalteta.

Un remey li demana
de cura certa
y promet castigarla
si no fá efecte.

La pobre, s' escarrassa
per ferli entendre,
que no té cap estudi
d' aquesta ciencia.

Y corrent per lo poble
la veu perversa
de que ella era la bruixa
que en nits ferestas,

tenia ab 'ls dimonis
grans conferencias...
la gent de poch estudis,
armats tots d' cynas,

trobant ocasió bona
van ferla presa.
Y després de lligarla
jeyentla en terra

diuhen lo poble en massa:
—¡Bruixa dolenta!
Si are promets curarnos
pero depressa

á tots los malaltissos
que se 't presentan,
et prometem deixarle
lliure per sempre.
Pero vá contestarlos
d' igual manera,
ab sa veu de amargura
y 'l cor de pena.

A n' al mitj de la plassa
gran foch encenen,
per donar á la pobre
la mort més negra.
Pero sort de l' arcalde
y una *pareja*
que corrent van disoldre
la gent aquella.
Mes ¡av! sols van lliurarla
de la tormenta...
que de sufriments morta
fins ja era freda.

Mentres hi hagi fanátichs
de certa mena,
serán bruixots y bruixas,
gent pobre y vella.

M. FIGUEROA ALDROFEU.

Masnou 1885.

HORROR!!!!

Al voltant d' una foguera
en negre nit, dins d' un bosch,
van y venen unas sombras
ab silenci misteriós.

S' ou tot just dintre l' arbreda
del follatge lo remor,
de las sombras las petxadas
y 'ls espatechs d' aquell foch....

¿Qué hi farán allí en tal hora?
¿Son gomosos ó bruixots?
¡Viva Deu! lo cor desmaya,
acostems' hi poch á poch.

Rés de goma, son quatre home
los qui cercan aquell lloch;
per la llum de la fogata
veig que no son blanchs com jo.

Llarga corretja 'ls aguanta
de negre cuiro un sarró...!
per entre 'ls plechs de las faixas
los acers brillan traydors.

Tot de cop, pe 'l bosch ressona
un xiscle llarch, dolorós
y 'ls assessins—¡Degollemlo!
ab véu ronca cridan tots.

¡Deu meu! lo cap se 'm ofusca,
¡un bulto lluyta ab la mort...!
¡Ja brillan quatre estisoras!...
¡Ja sento un crit horrorós!

Y lo vent, per entre 'ls arbres,
de sanch m' envia 'l fator,
en tant que envers la foguera
l' instint m' hi porta velos....

De sobte, los peus m' enredo:
¡Llamp del cel! ja ho comprench tot....
los sarrons... las estisoras
¡y una cassola en lo foch!

Y entre mitj de la riota
que causa 'l meu estupor,
veig que son ¡quatre gitanos!
y allí ¡la pell d' un gatot!

J. LLOPART.

New-Orleans: á bordo del «Cristobal Colon» Janer 1884

REALITATS D' UN SOMNI.

Un servidor de mi, y de vostés si molt convé,
tenfa uns amors d' aquells que 'n diuhen *tiernos*.
ab una sabatera més maca que unas *polacras* de
satí.

Ella al principi vá sé la que 'm vá buscá, pero
després jo 'm vaig anà espavilant y varem fé una
permuta de cárrechs; resultat, que sent jo lo bus-
cat, me vaig torná lo buscador, y ella sent la bus-
cadora vá resultá ser la *buscada*.

Aixó res implica, porque com ja se sap «roda 'l
mon y torna al Born», (ó á Santa Catarina,) aixís
es que seguiam los nostres amors ab la més com-
plerta felicitat, sense importarnos un pito aixó de
las Carolinas, lo de la isla de Yap, ni tal aca. Lo
que ella volfa, jo també; lo que ella odiava, per
instint jo igualment. ¿Qué més felissos que nos-
altres? Ningú, ¡oh! sens dubte ningú, porque ver-
vaderament semblavam lo Joseph y la María.

Varem seguí molt temps d' aquest modo, pero
com en aquest mon de *micos* la ditxa no es dura-

dera, ó més ben dit, es somni, vet-aquí que un dia vareig somniar que tot se 'n anava á can Pistras: que ella no 'm volia, que jo plorava, que ella se 'n reya, que un altre ia portava del brás, que eran casats.... que al cap d' un any treya 'l nás un que tenia de ser fill meu ¡y no ho era! en fi, vaig passá una nit *péssima*, y més dolenta que quan un té mal de caixal ó alguna pussa 'l pica y no 'l deixa dormir.

L'endemá 'm vareig llevar ab una cara més estranya que un fenómeno, de resultas de las pate-cadas del somni, y més depresa que un cuhet vaig dirigir-me cap al taller ahont ella trevallava, á esperar-la: aixís que la vegí, li diguí lo que havia som-niat.... y 's posá á riure del meu temor infundat, jurant-me per tot lo del mon no estimarne cap més en tota sa vida y fins me vá dir, que jo era son primer y únich amor ¡quina sort!

Vaig quedá molt consolat per tals respostas de part d' ella.... pero ab tot y aixó ¿vostés creurían que aquell somni 'm vá fé mala sombra? A cada moment veyá sas pronosticacions complertas, me semblava que tot tenia de succehir tal com ho regí á través del espés y casi impenetrable vel de Morfeo.... pero cá, ¡si no era possible! ¡si ella cada dia 'm renovava 'l jurament! ¿cóm podía imaginarme semblant cosa?

No hi vareig pensar més; m' ho vaig treure del pensament y resolguí donar-fé á sas paraulas inca-passas d' enganyar (ey, á lo menos m' ho sembla-va,) aixís es que dormia, bebia y menjava molt descansadet sense may més tornar á somniar res que 'm pogués desassossegat.

Tot lo del mon te fi. Un dia anant á esperar-la al sortir del taller, me feu quedá sorprés lo veure que eixian totas las trevalladoras menos ella. No m vaig fé cabal pensant que nos' havia trobat bé, y com que jo no tenia entrada á casa seva, 'm tinguí de contentar ab esperá l'endemá pera véurela en cas d' estar bona y sols esser alló una falta per forsa.

Al dia següent la mateixa ausencia, l' altre també, y aixís varem passá una setmana.... y duas.... y tres.... fins que impacient en extrém per averiguar lo motiu de tal falta, y sense coneix-e á sos pares ni parents, un dia vaig determi-nar presentarme á casa seva.

Y aixís ho vareig fér.

¡Mala averiguació tinguí! Exposant-me á las iras del gueto d' ella (perqué tenen de sapiguer que 'm vá pendre per un tarugo que forfolava 'l pany en l' acte de trucar,) vaig saber per conducto d' un home, que venia fruyta á l' entrada de la escaleta, que la noya del quart pis, (que no era altre que la ex-meua sabatera) s' havia casat feya una setmana ab un un corredor de bolsa, (que perqué tenia la gracia de posseir un regular capitalet, havia estat preferit á mí, per ella.)

—¡Perjura! ¡ingrata!—al saberho no vaig poder menos d' esclamar mitj boig de rúbia, al veure que ab sas manyagarias m' havia portat tant temps content y enganyat.

La primera profecía d' aquell somni estava com-plerta: faltavan las restants que á poch á poch vegí realizadas... menos una, ¡la última! perqué... en fi 'l que vá treure 'l nás al mon.... ¡era meu! ¡Que consti!!

JOAQUIM AYNÉ R. (1)

CONCEPCIÓ INEVA.

Heroína es, y en alt grau, la noya Concepció Ineva, del poble de Valpalmas, á quí 'l governa-dor de Zaragoza ha proposat pera que li sia con-cedida la creu de Beneficencia de segona classe. Declarat lo cólera en aquell poble, foren atacats

(1) Vosté es molt *travieso*. No 'ns ho pensavam. ¡Vaya una sorpresa! (N. de la R.)

lo mestre de noys y duas fillas sevas, tots los quals moriren un en lo terme de quarantavuit horas, després d' haver sigut assistits ab molt bon cuyda-do per aquella bondadosa noya, que no se separá un moment del seu costat fins que s' emportaren los tres cadavres quan tan difícil era trobar quí 's prestés á res en aquells moments de universal terror.

Al dia següent foren invadits lo pare y la mare de Concepció, sucumbint los dos en poca estona. La mare s' anomenava donya Quiteira Val y era mestra de noyas. Concepció assistí també, com á bona filla, á sos pares fins que exhalaren l' últim suspir. La afligida noya ajudá á baixar fins á la porta las inanimadas y volgudas despullas.

Se doná orde de desembrassar la casa-escola, y allavors la caritativa enfermera entrá á desempe-nyar la difícil misió de jefe de la familia restant; puig quedaren en lo major desamparo sa vella avia, gravement malalta; tres germans de nou, de sis y tres anys respectivament y una germaneta de quatre mesos, que no podia mamar porque cap dona se prestava á donar-nhi,

Tota aquesta familia, que ningú en lo poble vo-lia amparar, passá á una solitaria cabanya, á mitja llegua de Valpalmas, ahont sols hi arrivava dia-riament una dona, per indicació de la autoritat, á portarli 'l sustent indispensable. Concepció estava consagrada al cuydado de sa avia y de sos ger-mans, y la nena de mamella, sempre en sos bras-sos, era alimentada per ella ab llet de cabras. La criatura morí, y Concepció la tragué fora en un cistellet pera entregarla als enterradors.

Fou invadit també del cólera 'l noy de sis anys, y al poch temps morí. Lo dels nou anys ho fou després. Concepció redoblá son cuydado, s' adormí ab éll en un mal lit, li doná son propi calor y conseguí salvarlo, ab l' auxili del metje. Aquestos son, á grans rasgos descritos, los mérits d' aquell ángel de caritat, en mitj de tan interminable série de catástrofes y afliccions. Serveixi son exemple de edificació pera tants y tants com han olvidat sagratíssims debers durant la epidemia.

Lo Director general de Sanitat, enterat per la prempsa dels heróichs fets portats á efecte per Concepció Ineva, ha demanat aptecedents al go-bernador de Zaragoza ab objecte de formar exp-e-dient pera comprobar los fets y otorgar la creu de Beneficencia á la referida noya.

Además té 'l propósit d' estudiar un medi, de que á nom de Concepció Ineva, se suscrigui un lot de certa cantitat pera quan se casi ó compleixi 25 anys.

S' afegeix que se li donará una plassa d' edu-canda en lo colegi de la Union.

Lo teatro Principal aviat obrirá sas portas.

Quan llegeixin aquest número lo Sr. Calvo si no ha arribat ja estará en camí, segons telégrama que vá rebre la empresa.

Lo teatro Catalá ha tingut lo privilegi de inau-gurar aquest any la temporada d' hivern del Ro-mea, ab la última obra del Sr. Soler *Sota terra*.

Per demés fora parlar d' aqueix drama, ja que la crítica se 'n ocupá quan va estrenarse. Tant l' autor com los actors hi reculliren nous aplausos, com si encara fossin lo ressó dels ab que 's tancá la temporada última ab la mateixa obra.

La concurrencia que assistí á aquesta inau-guració fou numerosa. Ja es un bon pressagi.

Dimars ja vá estrenarse lo monólech *¡No vá más!* del Sr. Aulés, que fou aplaudidíssim porque feu riure de gust á la concurrencia com sempre suc-

ceheix ab las obras de dit festiu escriptor. Bon co-mensament.

Al Olimpo, aquell teatro tan bufó del carrer del Mercaders, los dissaptes hi donará funció una so-cietat que du 'l títul de «Rossi-Vico». Las funcion-sdrán desempenyadas per la companyia que diri-geix lo primer actor D. Artur Parera. Dissapte v-nent se fará la inauguració, estrenantse una pessó catalana. L' autor d'aquesta, titulada *Un mico* c D. Joaquim Ayné. No hi faltaréu á aplaudirlo.

Al Tívoli han posat un altra sarsuela dels se-nyors Capmany y Molas y Casas, *Lo cant de la Marsellesa*, de factura vella.

Lo que sempre fa riure de gust es *Música clá-sica*, en que hi fan las delicias del públich la se-nyora Matheu y 's Srs. Colomé y Palá.

Lo Retiro després d' uns quants dias de descan-pera posar lo teatro en condicions d' hivern, s' h-han reanudat las funcions d' ópera; que seguixer-essent com sempre.

La companyia del Sr. Cereceda, que trevallava al Rivas, de repent s' ha eclipsat, lo qual demos-tra que no debia esser cert aquell gran éxit que resavan los cartells, de *La guerra alegre*.

A quí debém aplaudir avuy es al Sr. Alegria Té actualment en lo seu Circo un floret d' artistas que val la pena d' anar á veure.

Aquell senyor que 's diu un nom tan enrevesat lo clown Raffin y las noyas Xilophonistas, son dignes de cridar l' atenció y que ho logran ho de-mostran los plens diaris que conta 'l Circo.

Sobretot las nenas Delapierre son notables. Co-neixen lo xilophon d' una manera acabada. Pei-ellas no hi ha dificultats, porque totas las vencen Son unas concertistas afamadas especialmen la mes gran, que sols conta dotze anys. Treu d'aquest instrument de fusta, que tant ingrat for-al oído tocat per mans inexpertas, sonstan melo-diosos, modulacions tan sentidas, que arrebatan al públich, que 's deixa arrastrar entussiasma per aquella maravella. Y lo que mes atreu es la veure la sensillés ab que 'l tocan totas tres.

La mes gran també toca 'l violí admirablement Si aquesta noya, en lloch d' amanerarse tocan pels circos, tinguéu una persona que 's dediquéu. donarli una bona educació musical per la qu tanta disposició avuy ja demostra, seria una ver-dadera artista d' aquí pochi anys.

La d' ara es una de las épocas mes brillants de Circo Ecuestre.

La enhorabona, Sr. Alegria.

BERNAT PESCAIRE.

Llista de la suscripció oberta en aquesta Redacció á favor d' en Durán del buit, á fi de lliurar-lo del desgraciat cas d' haver d' anar á acompanyar cegos:

Suma anterior, 10 quartos.

Barat y Lluerna, 0'50.—R., unas botinas en-fangadas del últim ayguat.—Peret escultor, un coll de camisa planxat.—Esgarrapa Cristos, un som-brero de copalta que sols va portarse lo dia que 's va casá 'l seu avi.—Pere Sanromá, un parell de mitjons.—Un fabricant d' estels, un coll y un pa-rell de punys nous.—Frederich Solá, una corbata ab agulla.—Un oculista, unas ullerassense vidres.—Un drapaire, un barret usat.—Angel Muste Alesdria, 0'50 quartos—Total recaudat en metà-llich, 11 quartos.

Segueix oberta la suscripció.

Havent sigut nombrat D. Ramon Rocafort y Arxer Delegat general per lo cobro dels drets de

ropietat de las obras dramáticas y sarsuelas dels principals autors catalans en las quatre provincies e Catalunya y las islas Balears, passá á visitar al governador civil de la provincia donantli coneixement que per alguns Alcaldes de la mateixa no's onava compliment á la llei de Propietat intelectual y Reglament, com tampoch per la majoria e societats d' aficionats y cafés-teatres d' aquesta capital, haventlo rebut ab suma benevolencia y fert son apoyo com autoritat pera que's cunlexi la llei, á qual efecte 's recorda en lo *Boletín Oficial* de la provincia del dia 23, sortint lo citat delegat altament complacut de sa entrevista ab la igna primera autoritat civil.

Causas imprevistas han fet retrasar la impressió e la cuberta del folletí qu' haviam promés á nosres suscriptors, per lo que fem assaber que en lo róxim número 'l donarém á tots los que 's presentin á la Redacció, mediant la exhibició dels números 1 y 12 del periódich.

Durant la funció del dimars en lo teatro Catalá á repartirse al públich la llista de las obras que i ha destinadas pera estrenar durant la temporada que ara comensa.

Ditas obras y sos autors son las següents:

D. Eduart Aulés, «La trompeta de la sal», comedia en 3 actes.—D. Teodoro Baró, «L' auca del idrí barber», comedia en tres actes.—D. Ramon Jordas, «Lo comte d' Ampurias», drama en 3 actes.—D. Joseph Feliu y Codina, «Un zero á l' esguerra», comedia en 3 actes.—D. Anton Ferrer y Codina, «Otger», drama en 3 actes.—D. Joseph Laría Lasarte, «La gent del llamp», drama en 3 actes.—D. Joan Maluquer Viladot, «Lo nus desat», comedia en tres actes.—D. Joseph Martí y Olguera, «La justicia del abat», drama en 3 actes.—D. Joan Molas y Casas, «Cada casa es un món», comedia en 3 actes.—D. Lluís B. Nadal, «Lo jou de ferro», comedia en 3 actes.—D. Lleó Fontova, «La ralió del pont de Lleyda», comedia en 1 acte.—D. Frederich Soler, «La ratlla dreta», drama en 3 actes.

Además la empresa conta ab una comedia que está terminant lo sempre aplaudit D. Joseph Ma- a Arnau.

Pera 'l drama *Lo guarda agullas* y 'l poema dramàtic d' espectacle, *Judas* que's posarán á últims de la temporada pintarán las decoracions los rs. Urgellés y Moragas, sumament acreditats en questa mena de treballs pictòrichs.

Végin, donchs, si 's prepara bona campanya.

Fora convenient que 'ls conductors del tranvía e Sans linguessin mes amor al pròxim.

No poden tornar cambi que no's barrotin un rivo ó un quarto ab la excusa de que no 'l tenen, si 'l tornan en calderilla, procuran fer passar un rivo de gran tamanyo, en lloch d' una pessa de os.

Aixó ja 'ns ha succehit moltes vegadas.

Si no guanyan prou, senyors conductors, deman mes jornal ó pleguin, pero no fastiguegin al públich que no hi te cap culpa.

Lo dia primer d' aquest mes comensá l' ensaig tre 'l gas y la electricitat en las Ramblas del entro y de las Flors respectivament.

Y sentirem lo següent:

Un capellà.—Aixó es una heretjía. Deu ha fet nit pera ser fosca.

Un home de be.—Aixís m' agrada. D' aquesta mena 's veu la cara de tothom.

Una senyora d' aquellas.—Tanta llum me impromet.

Una senyora de las altras.—Aixís no 'ns condrán ab aquellas.

Dos enamorats.—Aném per l' altra Rambla que es mes fosch.

Un accionista del gas.—Aixó s' embolica.

Un que no paga.—Jo estich pel gas! No goso á passar per la Rambla de Sant Joseph. Ja hi he vist lo sastre.

Un inglés.—Aixís los veuré d' un tros lluny.

Una polla.—Aixó de la electricitat no m' agrada. Fem una cara mes esblanquehida!

La empresa del gas.—Tenim nostra la opinió de las donas.

La companyia de la electricitat.—Tenim nostra la opinió dels homes.

Nosaltres.—¡Visca 'l progrés!

Diu que 'l mes passat los periódichs de Madrid sufriren 152 denuncias.

Si aixó durava potser los fiscals se declararian en huelga, per massa feyna.

Que n' han de ser de sabis aquets homes que segons Juli Jenin, tallan una idea com si sols se tractés de tallar un cap.

Aixís com á Barcelona hi ha una societat de Frederichs á Sevilla 'n volen fer una de Manolos.

¡Olé! ¡Viva tu mare! Será la societat de la salamería.

Ja tenim tres espectacles basats sobre la guerra d' Africa.

Lo del Circo Ecuestre, lo dels Srs. Molgosa y lo de la Plassa de Toros. Tres autors distints y una sola obra verdadera.

Tres eran tres las hijas de Elena; tres eran tres y ninguna era buena.

En aquell diari del carrer de las Beatas, hem reparat que 'l seu director, pera argumentar y pera altras cosas, no mes parla de *bofetones*.

Sr. Gomila: aquestas rahons las deu haver apresas desde que va ab lo Sr. Vidal, que segons ha dit alguna vegada, sent alcalde del Poble Sec, era lo terror de no sabém quí. *¡Oh terror dos mares!*

Verdaderament aixó vens, pero no convens.

Ja veurá si continúa com lo millor dia caurá en un renuncio.

Sr. Gomila, no olvidi que 'ls possibilistas son sensats y pacífichs, y si segueix ab los *bofetones* no será may governador... de la insula Barataria.

¿Quí sab lo paradero del Sr. Pallardó? *Volaverum.*

La premsa ja diu enginyosos á certs timos.

Aixís, aixís vá be. Aviat valdrá mes ser caco que sabi.

Newton y Franklin quedarán eclipsats per Candelas y Melgares.

¡Tururut!...

Lo Sr. D. Francisco X. Garriga ha guanyat la flor natural de La Bisbal.

Home, ja 'ns ne donará un esqueix que 'l plantarém en lo test de la finestra de la nostra Redacció.

Perque 'ls que vullguin inspirarse vingan á olorarla.

Fins los cotxeros dels morts demanan propina.

—Aixó es un escándol, deya un que anava á enterrar la dona. Si fos la sogre, encara.

Ni per la dona, ni per la sogre, ni per ningú, dihéu nosaltres.

¡Demandar estrenas en semblants moments! Aixó es explotar fins al colmo lo sentiment dels que 's despedeixen per sempre mes d' un ser volgut.

Deuria prohibirse aquest abús. A veure, quí son los que deuen ferho!

XARADA.

—Qué saps Lola del Andreu?

—Sé que no sé res *segona*.

—Be no t' incomodis dona.

—¡Déixem riure!

—Aixís esteu?

—Aixís.

—Ni una carta ha escrit?

—No *primera*.

—Y quin *total*

d' enredos hi haurá!

—Oy tal.

—Y ahont es?

—Tots dos ho hem dit.

RICARDO RUM RUM.

TRENCA-CAPS.

VOL GALLINA?

Formar un poble de Catalunya.

COMBINACIÓ NUMÉRICA.

• • •
• • •
• • •
• • •
• • •

Omplir aquestos picls ab números que llegin horizontal, vertical y diagonalment dongan per resultat 18.

CEROGLIFICH.

• • •
Juriol
M A R
Mars
V L

LOLA ZENITRAM.

Xarada 1.ª—Palautordera.

Xarada 2.ª—Honorata.

Anagrama.—Palco. Polca. Copla.

Logogrifo numérich.—Hospital.

Geroglífich.—Per persas á Persia.

CORRESPONDENCIA.

Anónim.—Totas las firmas que surten en nostras columnas son auténticas de redactors y colaboradores. No robém rés de ningú.—Titeta. Envihi lo que 'ns promet pera la suscripció.—Geni Magel y Tacay. Ja ho veu.—Joseph Rovira. Lo sonet de vint versos es massa curt.—Pe de l' ordre. Está bé.—Francisco Pons. Queda complacut.—Barat y Lluerna. Gracias per lo de la suscripció.—Tomas Aymerich. Ha fet tart.—Ll. O. A. Vosté es l' enganyat. No obstant gracias per l' avis ben inútil per cert.—Angel Musté Alesella. Gracias per lo de la suscripció.—Vilaret de E. de Ll. Hem aprofitat lo que veu.—Pau Galtés. Envihi lo que 'ns indica. Lo d' ara mes val deixaro per poch important.—Joseph Barinaga. A. V. Deu lo vá fer y 'l vá deixar estar.—Bo de Mantua. No serveix.—R. de T. Lo seu article es inverosímil.—A Vidalet. L' argument de la seva poesia no es original.—M. F. y P. Que no ho veuen que que fa no son versos ni epigramas?—Anton Colomer. És molt fluixa.—R. C. y D. Gracias.—Isidro Partagás. Vini per la Redacció si es tan valent. ¡Sembla D. Quijote!